

Karen Horsens' prædiken 3. søndag efter helligtrekonger

Taler

Karen Horsens
Domprovst

Dato

25. januar 2004

Sted

Roskilde Domkirke

Omstændigheder

Prædikentekster

Hebræerbrevet kapitel 11, vers 1-6

Lukasevangeliet kapitel 17, vers 5-10

- 1 Du skal ikke tro, du skal vide, sagde geografilæreren, når man stod oppe ved blindkortet og helt bestemt troede, den røde klat midt på Fyn var Odense. Og manden havde jo ret – i geografiundervisningens sammenhæng. Tro og viden bliver i dagligsproget brugt om to forskellige grader af sikkerhed, og så må man
5 foretrække viden.

- Men når vi bevæger os ud over det helt daglige sprog, så kan denne vurdering bringe os på vildspor, hvis den skulle smutte med. Naturen kan vi skaffe os viden om, Gud kan vi kun tro på. Og hvis troen således er noget, man desværre
10 må nøjes med, fordi man ikke kan vide noget, ja så må den bedste kristentro jo være den, der er praktisk talt sikker på hele katekismen.

- Men, siger hebræerbrevets forfatter, som vi hørte det: tro drejer sig om tillid, om håb og overbevisning. Der er ikke noget kun ved troen i forhold til viden, – den
15 er noget ganske andet og i livet væsentlig vigtigere end viden. I troen henter det, vi kan se, sin betydning, sit egentlige liv ud fra det, vi ikke kan se. Vi kan – måske – begrænse os til den verden, der kan bevises, insistere på, at vi kun tror, hvad vi kan se, men det bliver en flad og død – en uvirkelig - verden.

- 20 Troen ligner kærligheden. Ingen kan drille den forelskede pige ved at sige til hende, at hun jo ikke kan bevise, at hendes elskede er den bedste af dem allesammen. Hendes tillid til den elskede og hendes håb til det liv, hun venter at komme til at leve med ham forenes i en fast overbevisning om, at han er den bedste. Men den kærlighed, der ikke kan bevises, har ganske lige som alt det, der
25 kan bevises, sin grund i Gud.

I dagens evangelium møder disciplene op hos Jesus og vil have en større tro. Og dermed mener de jo nok, at de vil være mere sikre i troen, at deres tro mere skal
30 nærme sig en viden. Hvad skal de med mere tro ? jo, selvfølgelig – de ser alt det, han udretter og føler, at de som disciple vel skal lære noget af det, han kan, og hvis de nu også kunne helbrede, så kunne de jo hjælpe mange flere mennesker. Det er en hyppig motivation for mennesker, der ønsker mere tro. Vi synes ikke rigtig, det bliver til noget med os og den indsats, vi engang drømte om at gøre i
35 verden – vi trænger til et krafttilskud, sikkert noget mere tro.

Men i disciplenes tilfælde var der lige ved denne lejlighed også noget andet. Lige før den samtale, vi hørte refereret, har de spurgt ham, hvor mange gange man skal tilgive sin næste. Vil syv gange være passende. Hvortil han siger: nej, 7 gange 70
40 gange, venner. Og det vil jo ikke sige 490 gange, men det vil sige: I skal tilgive jeres medmenneske i det uendelige. Og da er det, de synes, det er håbløst, for det kan man da ikke. Det ville jo være et mirakel, om et menneske kunne tilgive på den måde. Og skal man gøre mirakler, gøre det umulige, så må man have redskaber til at gøre det umulige. Altså: giv os mere tro.

45 De mangler tro, det gør de. For som de står der og bare lige vil vide, hvor lidt tilgivelse, man kan spise sine medmennesker af med, så har de naturligvis ingen tro. De er bare optaget af at sikre sig, at de har ryggen fri. At de i enhver situation har gjort det rigtige, det korrekte, hverken for lidt eller for meget.

50 Og de bliver afvist – det er noget pjat, de beder om. Eksemplet med at flytte bjerge og plante træer i havet er jo grotesk, men viser, at han godt ved, hvad de vil have: en mirakelkraft.

55 En ting er i hvert fald ganske klar: troen forlanger aldrig mere tro, den har altid nok at gøre med at være tro. Den, der kræver mere tro, er ikke på det sted, hvor troen stiller et menneske – og det er det, resten af dagens tekst handler om.

60 For her møder vi en tjener, hvis funktion er den, at han skal tjene sin herre – og det på en måde, vi ikke kan godkende. Vi er i oldtiden, og en tjener er det samme som en slave. Han har ingen arbejdstidsregler eller overenskomst, og han har åbenbart ikke andet i hovedet end sit arbejde. I marken hele dagen og så hjem at lave mad og varte op, før man selv får lov at sætte sig ned og få lidt til føden. Og så er han ikke engang utilfreds. Ved vejs ende kræver han ingen løn – han har

bare gjort, hvad han var skyldig at gøre.

Sådan lever den, der ikke har tid til at have problemer om sin egen tro endsige om sin position i verden, for der er bare daglig et liv, der skal leves, et
70 medmenneske, der skal tjenes, et arbejde, der skal gøres – og selve livet og glæden ligger åbenbart i dette: at gøre alt det.

Fortællingen om denne tjener, det er Jesu redegørelse for, hvad troen er, – og ham vises disciplene hen til: sådan skal I gøre så vil I ved vejs ende selv vide, at I
75 bare har gjort jeres skyldighed, gjort det, I skyldte jeres medmennesker, livet, Gud.

Hvad går den tjeners tro ud på? Ja, det forlyder der jo ikke noget om. Han er bare en tro tjener, hengiven til livet og medmennesket, tænker ikke på løn for sin
80 ulejlighed, men finder sin glæde i den. Og så kan arbejdet være en stille plads i verden eller det kan være at revolutionere verden – det drejer sig om dette: at tro er troskab.

Det er ikke rigtig os, denne tjener. Vi kan meget bedre forstå disciplene, som
85 gerne ville have mere tro, fordi de gerne ville hjælpe deres medmennesker noget mere. Vi står midt på livets scene og mener at kunne vurdere, hvilke hjælpemidler, vi skal hive ind fra kulissen for at kunne leve et rigtigt og godt liv. Og blandt mulighederne er en solid, næsten stensikker kristen tro. Den skal være så nyttig. Så positiv.

90 Men når Jesus taler, så er vi ikke mere vort eget livs herrer og iscenesættere. Så er vi med ham i den verden, hvor Gud er det hele. Lignelsens tjener er ikke et tomt ideal. Han fik kød og blod i Jesus selv, for ham er tro og troskab og kærlighed ét og det samme, og derfor er Guds rige med ham midt iblandt, altid tilgængeligt,
95 altid åbent.

Vi er dem, vi er, og vi kan ikke lade være at bilde os ind, at det er så grumme vigtigt, hvordan det har sig med os og vor tro på Gud, om den nu er jævn til middel eller over middel eller hvordan det står til med den.

100

Men det gør ikke så meget. Det, det drejer sig om, er Jesu troskab mod os. Den holdt et menneskeliv og en menneskedød igennem, og den møder os søndag efter søndag, når vi kommer og lader os tjene af ham, der er kommet til

105 gudstjeneste for at tjene os.

Det hele er sagt os i dåben. Tag hvert ord, der lyder ved hver barnedåb
bogstaveligt, og du er hjemme. Vorherre Jesus Kristus, som har genfødt dig ved
Helligånden og skænket dig syndernes forladelse, han styrke med sin nåde til det
110 evige liv. Du Guds barn.

Ingen tro, lidt tro, mere tro, en imponerende tro – hvad er det altsammen for
noget snak over for de ord, der er sagt os, at vi er antaget til Guds børn i den
hellige dåb. Vi er antaget i Guds verden, hvor hans omsorg holder om os forfra
115 og bagfra og hans nåde dækker alt, hvad der var og er og kommer i vort og
alverdens liv.

Vi skal være ved godt mod, vi har ikke grund til andet. Selv på den mørkeste dag
gælder det jo, at

120 Godt kan vi nu ved nattetid
Kende som børn vor Fader blid,
O, Gud ske lov !

125 Amen

Kilde

Manuskript tilsendt af Karen Horsens' søn, Rasmus Christian Olsen, og udgivet af Danske Taler med
tilladelse fra Rasmus Christian Olsen.

130 **Kildetype**
Digitalt manuskript

Tags

3. søndag efter helligtrekonger, Anden tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

135 **URI**
<https://www.dansketaler.dk/tale/karen-horsens-praediken-3-sondag-efter-helligtrekonger>

140